

JODI PICOULT

PACTUL

Traducere din limba engleză și note

ANDREEA FLORESCU

ACUM Noiembrie 1997

Nu mai era nimic de spus.

Îi acoperi trupul cu al său, iar, pe când ea îl cuprindea cu brațele, și-l imaginea în toate încarnările sale: la cinci ani, încă blond; la unsprezece, înmugurind; la treisprezece, cu mâini de bărbat. Luna vineție se rostogolea pe cerul nopții; ea adulmecă mirosul pielii lui.

– Te iubesc! spuse ea.

El o sărută atât de ușor, încât ea se întreabă dacă nu cumva fusese doar o închipuire. Se trase puțin înapoi, ca să-l privească în ochi.

Iar atunci se auzi împușcătura.

*

Deși nu fusese făcută niciodată o rezervare propriu-zisă, masa din colț, de la capătul restaurantului Happy Family Chinese era întotdeauna reținută în serile de vineri pentru familiile Harte și Gold, care mergeau acolo de atâta vreme, încât nimeni nu-și mai amintea exact de când anume. Cu ani în urmă, își aduseseră și copiii, umplând ungherul aglomerat cu scaune înalte și pachete cu scutece, până ce ospătarilor aproape că le era imposibil să aducă la masă platourile aburinde. Acum, nu mai erau decât ei patru și, de la ora șase, încercau să dea buzna înăuntru, unul câte unul, și să grăveze în jurul mesei, de parcă toți laolaltă ar exercita un soi de atracție magnetică.

James Harte ajunsese primul. Avusese o operație în după-amiaza aceea și terminase surprinzător de repede. Ridică bețișoarele așezate

dinaintea lui, le scoase din învelitoarea de hârtie și începu să le manevreze între degete ca pe niște instrumente chirurgicale.

– Bună! spuse Melanie Gold, apărând brusc în fața lui. Presupun că am ajuns cam devreme.

– Nu, îi răspunse James. Ceilalți întârzie.

– Așa vasăzică? Își dădu jos haina, pe care o făcu ghem lângă ea. Speram să ajung mai devreme. Nu cred să fi ajuns vreodată mai devreme.

– Dacă stau să mă gândesc, spuse James, cred că așa e.

Legătura lor era menținută de singurul lucru pe care îl aveau în comun – Augusta Harte –, însă Gus nu ajunsese încă. Așa că nu aveau altceva de făcut decât să accepte stânjeneala prietenească dintre ei, ca urmare a lucrurilor deosebit de intime pe care le aflaseră indirect unul despre celălalt, detalii pe care Gus Harte i le scăpase soțului ei în pat sau Melaniei la cafea. James își dresе glasul, mânuind cu dexteritate bețișoarele.

– Ce zici? o întrebă el pe Melanie, zâmbind. Ar trebui să renunț la tot și să mă fac toboșar?

Melanie roși, ca întotdeauna când era pusă într-o situație delicată. După ce petrecuse ani buni la biroul ce-i înconjura talia ca o fustă cu crinolină, răspunsurile concrete erau singurele care îi erau la îndemână; nonșalantă, nici pomeneală. Dacă James ar fi întrebat-o „Care este populația actuală din Addis Abeba?” sau „Poți să-mi spui cu exactitate substanțele chimice care intră în compoziția soluției de fixare fotografică?” n-ar fi roșit niciodată, pentru că răspunsurile nu l-ar fi deranjat. Dar remarca privitoare la toboșar, oare ce anume voia să spună cu asta?

– Nu ți-ar plăcea, răspunse Melanie, străduindu-se să pară frivolă. Ar trebui să-ți lași părul să crească și să-ți pui un cercel în sfârc, sau ceva de genul ăsta.

– Oare vreau să știu de ce vorbești de cercei în sfârc? întrebă Michael Gold, apropiindu-se de masă.

Se aplecă și atinse în treacăt umărul soției sale, gest care, după atâția ani de căsnicie, echivala cu o îmbrățișare.

– Nu-ți face speranțe prea mari, zise Melanie. James vrea unul, nu eu. Michael râse.

Respect pentru oameni și cărți

– Cred că ar fi un motiv suficient ca să-ți fie retras certificatul profesional.

– De ce? întrebă James, ridicând din sprâncene. Ți-l aduci aminte pe laureatul Nobel, pe care l-am întâlnit vara trecută în croaziera spre Alaska? Avea un belciug în sprânceană.

– Exact, spuse Michael. Nu e nevoie să ai un certificat profesional ca să scorești o poezie plină de înjurături. Își desfăcu șervetul și și-l așează în poală. Unde-i Gus?

James se uită la ceas. Trăia după el; Gus nici măcar nu purta ceas. Acest lucru îl scotea din minți.

– Cred că o duce pe Kate să doarmă la o prietenă.

– Ați comandat deja? întrebă Michael.

– Gus dă comanda, răspunse James, în semn de scuză.

În mod normal, Gus era cea care ajungea prima și, așa cum, de altfel, proceda în privința tuturor celorlalte aspecte, tot ea se îngrijea ca cina să decurgă cât mai bine.

Ca și cum soțul ei ar fi invocat-o, Augusta Harte intră în fugă pe ușa restaurantului chinezesc.

– Doamne, am întârziat, spuse ea, descheindu-și nasturii de la haină cu o singură mână. Nici nu vă imaginați ce zi am avut. Ceilalți trei se aplecară înspre ea, așteptând să le povestească una dintre istorioarele ei deșănțate, dar, în schimb, femeia îi făcu semn ospătarului. Ca de obicei, spuse ea, zâmbind radios.

Ca de obicei? Melanie, Michael și James se uitară unii la alții. Atât de ușor era?

Gus era o ospătăriță profesionistă, nu de genul celor care duc mâncarea la mese, ci dintre cele care își sacrifică timpul lor pentru ca să nu fie nevoiți ceilalți s-o facă. Serviciile firmei sale, Other People's Time¹, erau solicitate de către Locuitorii Ocupați din Noua Anglie, atunci când aceștia nu aveau chef să stea la coadă la Motor Vehicles Division² ori să aștepte toată ziua după depanatorul de la cablul TV. Începu să-și netezească părul creț, roșcat.

¹ În traducere, „Timpul altora“

² Departamentul de Înmatriculări Auto

– Mai întâi, începu ea, ținând între dinți un elastic de păr, mi-am petrecut dimineața la Motor Vehicles Division, ceea ce e îngrozitor chiar și în circumstanțele cele mai bune. Se încumeta cu dârzenie să-și facă o coadă, o chestie ce semăna cu o descărcare de energie electrică, și își ridică privirea. Așa. Eram următoarea la rând – știți voi, chiar în fața gemulețului de la ghișeu –, când funcționarul, vă jur, a făcut atac de cord. Pur și simplu a dat ortul popii pe podeaua registraturii.

– Îngrozitor, șopti Melanie.

– Îhî. Mai ales că au închis ghișeul și a trebuit să mă așez la o altă coadă.

– Mai multe ore, numai bune de facturat, spuse Michael.

– Nu și de data asta, răspunse Gus. Aveam deja programată la ora două o întâlnire la Exeter.

– Școală?

– Da. Cu un oarecare J. Foxhill. S-a dovedit a fi un elev dintr-a treia, cu o grămadă de bani de buzunar, care avea nevoie de un voluntar care să stea în detenție în locul lui.

James râse.

– Asta da ingeniozitate.

– Nemaivorbind că directorul nu a considerat asta o idee bună, și mi-a irosit o grămadă de timp ținându-mi morală despre responsabilitatea unui adult, chiar și după ce i-am spus că nu avusesem habar de plan mai mult decât el. Apoi, când să mă duc s-o iau pe Kate de la antrenamentul de fotbal, fac pană de cauciuc, iar până să pun eu roata de rezervă și să ajung la terenul de joc, ea găsise între timp pe cineva care s-o ducă acasă la Susan.

– Gus, interveni Melanie, ce s-a întâmplat cu funcționarul?

– Ai schimbat tu un cauciuc? întrebă James, ca și cum Melanie nici n-ar fi vorbit. Sunt impresionat.

– Și eu am fost. Dar, doar în caz că l-am pus invers, vreau să iau mașina ta diseară.

– Iar muncești?

Gus dădu aprobator din cap, zâmbind în timp ce ospătarul le aducea mâncarea.

– Mă duc să iau bilete pentru concertul Metallica.

Respect pentru oameni și cărți

– Ce s-a întâmplat cu funcționarul? repetă Melanie întrebarea, de data asta mai tare.

Își ațintiră cu toții privirile spre ea.

– Doamne, Mel, spuse Gus, nu-i nevoie să zbieri. Melanie se înroși, așa că Gus își îndulci numaidecât vocea. Chiar nu știu ce s-a întâmplat cu el, recunosc eu. O fi fost luat de vreo ambulanță. Își puse cu limba în farfurie niște *lo mein*. Apropo, azi am văzut pictura lui Em în clădirea Empire State.

– Ce căutai în Empire State? o întreabă James.

Ea ridică din umeri.

– Mă uitam după pictura lui Em, răspunse ea. Pare atât de... profesionist executată, cu rama aia aurită și cu funda mare, albastră care îi atârna dedesubt. Și voi, care ați râs de mine când am vrut să-i păstrez desenele în creioane colorate, pe care obișnuia să le facă împreună cu Chris când venea la noi acasă.

Michael zâmbi.

– Am râs pentru că ai spus că o să scoți bani pe ele la pensie.

– O să vedeți voi, spuse Gus. O artistă cunoscută în tot statul la șaptesprezece ani, prima galerie deschisă la douăzeci și unu... or să-i expună picturile în Muzeul Național de Artă înainte să împlinească treizeci. Se întinse după brațul lui James și întoarse ceasul lui de mână spre ea. Mai am cinci minute.

James își lăsa brațul să-i cadă în poală.

– Ticketmaster's se deschide la șapte seara?

– Șapte dimineața, răspunse Gus. Sacul de dormit e în mașină. Căscă. Cred că trebuie să-mi schimb meseria. Un post mai puțin stresant... ca de exemplu controlor de trafic aerian sau prim-ministrul Israelului. Se întinse după farfuria cu pui *mu shi*, începu să ruzeze clătitele și să le împartă celorlalți. Cum mai e cataracta doamnei Greenblatt? întreabă ea, absentă.

– I-a trecut, răspunse James. Sunt șanse să sfârșească cu o vedere perfectă.

Melanie oftă.

– Vreau să mă operez și eu de cataractă. Nu vreau să-mi închipui cum e să te trezești într-o bună zi și să nu mai vezi.

– Nu vrei să te operezi de cataractă, îi spuse Michael.

– De ce nu? Aș scăpa de lentilele de contact, plus că deja cunosc un chirurg bun.

– James n-ar putea să te opereze, spuse Gus, zâmbind. Nu există vreo lege etică în privința asta?

– Nu îi vizează și pe membrii familiei virtuale, preciză Melanie.

– Îmi place cum sună, familie virtuală, spuse Gus. Ar trebui să fie un certificat, știți voi, ca cel de căsătorie. Dacă oamenii trăiesc un timp mai îndelungat la doi pași unii de alții, să se și înrudească. Înghiți ultima clătită și se ridică în picioare. Ei bine, începu ea, a fost o cină magnifică și relaxantă.

– Nu poți pleca încă, spuse Melanie, întorcându-se să-i ceară unui piccolo să aducă prăjiturilele cu răvaș. Când acesta se întoarse, ea îi îndesă câteva lui Gus în buzunar. Ia de-aici, casa de bilete nu dă mâncare la pachet.

Michael luă o prăjiturică și o desfăcu.

– Un dar din dragoste nu trebuie nesocotit cu ușurință, citi el cu glas tare.

– Ești tot atât de tânăr pe cât te simți, spuse James, cercetându-și propriul răvaș. Nu-mi spune prea multe acum.

Toată lumea se uită la Melanie, însă ea își citi bilețelul în gând și și-l puse în buzunar. Credea că dacă îl citește cu voce tare, se spulbera orice șansă ca dorința să se împlinească.

Gus luă una dintre prăjiturilele rămase pe farfurie și o desfăcu.

– Închipuiți-vă numai, zise ea, râzând, am nimerit una goală.

– N-are răvaș? întrebă Michael. Ar trebui să-ți faci cinste cu o masă.

– Uită-te pe jos, Gus, poate ai scăpat-o. Cine a mai auzit de prăjitură cu răvaș fără răvaș? spuse și Melanie.

Dar pe podea nu era nimic, nici sub farfurie, nici printre faldurile hainei lui Gus. Ea scutură cu tristețe capul și își ridică ceașca cu ceai.

– Pentru viitorul meu, spuse ea, dând ceaiul pe gât și plecând în grabă.

Orașul Bainbridge din New Hampshire era o comunitate restrânsă, formată cu precădere din profesorii de la Dartmouth College și din doctorii de la spitalul local. Era suficient de aproape de universitate, încât să fie considerată atractivă din punct de vedere imobiliar, și la o distanță suficient de mare, încât să treacă drept „zona rurală”. Printre

Respect pentru oameni și cărți

vechile lăptării se strecurau drumuri înguste, care ajungeau până la parcele de teren de câte cinci acri care puseseră bazele orașelului pe la sfârșitul anilor șaptezeci. Iar drumul Wood Hollow¹, de-a lungul căruia locuiau familiile Gold și Harte, era unul dintre acestea.

Terenul lor, pus laolaltă, forma un pătrat: două triunghiuri unite printr-o ipotenuză comună. Parcela familiei Harte se îngusta înspre drum, după care se lărgea; cea a familiei Gold era exact invers, astfel că cele două case se aflau doar la vreun acru de pământ depărtare una de cealaltă. Erau însă separate de un mic desiș de pădure, care nu reușea totuși să blocheze complet vederea către casa vecină.

Michael și Melanie, fiecare în câte o mașină, mergeau în urma Volvoului gri al lui James, care tocmai intra pe drumul Wood Hollow. După ce parcurse cam un kilometru și jumătate în susul dealului, în dreptul stâlpului de granit inscripționat cu numărul 34, James o luă la stânga. Michael viră la următoarea intrare. Opri motorul camionetei și păși afară în micul pătrat de lumină ce fusese proiectat dinspre locul pasagerului, lăsându-i pe Grady și pe Beau să-i sară pe genunchi și la piept. Setterii irlandezi făceau tumbe în cerc în jurul lui, pe când el o aștepta pe Melanie să coboare din mașina ei.

– Se pare că Em n-a ajuns încă acasă, spuse el.

Melanie ieși din mașină și închise portiera dintr-o singură mișcare lipsită de efort. E opt. Probabil că doar ce-a plecat.

El o urmă pe Melanie prin ușa din spate a bucătăriei. Femeia puse pe masă un mic teanc de cărți.

– Cine-i de serviciu în seara asta? întrebă ea.

Michael își întinse brațele deasupra capului.

– Habar n-am. Nu eu. Cred că Richard de la Weston Animal Hospital.

Bărbatul se duse până la ușă și îi chemă pe setteri, care se uitară la el, fără a se opri însă din fugăritul frunzelor bătute de vânt.

– Asta da ironie, spuse Melanie. Un veterinar care nu-și poate controla propriii câini.

Michael se dădu din ușă, pe când Melanie veni lângă el și fluieră. Câinii goniră pe lângă el, aducând înăuntru mirosul răcoros al nopții.

– Sunt câinii lui Emily, răspunse el. Și se vede.

¹ În traducere, „Pădure scorburoasă“

Când telefonul sună la trei dimineața, James Harte se trezi instantaneu. Încercă să se gândească ce anume ar fi putut să meargă prost în cazul doamnei Greenblatt, căci ea se număra printre cazurile lui urgente. Bâjbâi după telefon, pe partea de pat unde ar fi trebuit să fie soția lui, și răspunse:

– Da?

– Domnul Harte?

– Da, doctorul Harte, corectă James.

– Domnule doctor Harte, la telefon ofițerul Stanley de la poliția din Bainbridge. Fiul dumneavoastră a fost rănit și dus la spitalul Bainbridge Memorial.

James simți cum frazele i se opresc în gât, încalcându-se una într-alta.

– Este... a fost un accident de mașină?

Polițistul făcu o pauză scurtă.

– Nu, domnule.

Inima lui James zvâcnea cu putere.

– Mulțumesc, spuse el, închizând telefonul, deși habar n-avea de ce îi mulțumea unei persoane care îi dăduse o veste atât de îngrozitoare.

De îndată ce puse receptorul în furcă, i se învălmășiră în minte o sumedenie de întrebări. Unde fusese Christopher rănit? Rănile erau grave sau superficiale? Emily era cu el? Ce se întâmplase? James îmbracă hainele pe care le aruncase în coșul cu rufe murdare și coborî la parter în doar câteva minute. Știa că, pentru a ajunge la spital, îi trebuiau șaptesprezece minute. Deja gonia pe drumul Wood Hollow, când formă numărul lui Gus pe telefonul din mașină.

*

– Ce-au spus? întrebă Melanie pentru a zecea oară. Ce-au spus mai exact?

Michael se încheie la nasturii de la blugi și își vârî picioarele în adidași. Își aminti, prea târziu, că nu avea șosete în picioare. Dă-le dracu'.

– Michael.

Își ridică ochii.

Respect pentru oameni și cărți

– Că Em a fost rănită și a fost dusă la spital.

Mâinile îi tremurau; totuși, era uimit de faptul că era în stare să facă ceea ce trebuia: să o împingă pe Mel spre ușă, să găsească cheile de la mașină și să se gândească la drumul cel mai scurt către Bainbridge Memorial.

Se întrebase de multe ori cum ar fi să primească un telefon în toiul nopții, care să-l lase fără cuvinte și căruia să nu-i poată da crezare. În sinea lui, se așteptase să nu fie altceva decât o închipuire. Și, totuși, iată-l ieșind cu mașina de pe aleea casei și stăpânindu-și cumpătul, singurul lucru care îi trăda panica fiind o ușoară zvâcnire în obraz.

– James operează acolo, spuse Melanie, ca o litanie șoptită, abia perceptibilă. El va ști ce să facem, cu cine să luăm legătura.

– Scumpo, îi spuse Michael, bâjbâind prin întuneric după mâna ei, încă nu știm nimic sigur.

Dar, pe când trecea pe lângă casa familiei Harte, cufundată într-o liniște și o pace depline, cu toate luminile stinse, nu-și putu reține un sentiment de gelozie văzând normalitatea ce i se înfățișa dinaintea ochilor. *De ce noi?* gândi el, fără să observe luminile stopurilor pe frâne ale unei mașini aflate la capătul drumului Wood Hollow, deja virand spre oraș.

*

Gus stătea întinsă pe trotuar, între un grup de trei adolescenți cu creste verzi și un cuplu care puțin mai lipsea să nu facă sex într-un loc public. *Dacă Chris și-ar face așa ceva la păr, gândi ea, i-am...* Ce i-am face? Nu se pusese niciodată problema, fiindcă, de când îl știa Gus, Chris își purtase părul o idee mai lung decât tunsoarea „periută”. Cât despre Romeo și Julieta, amorezații aflați acolo, în dreapta ei, ei bine, nici nu putea fi vorba. De îndată ce au început să simtă ceva unul pentru celălalt, Emily și Chris au început să iasă împreună, ceea ce toți ceilalți îi încurajaseră încă de la început.

Peste patru ore și jumătate, fiul clientului ei avea să aibă locuri în primele rânduri la concertul Metallica. Ea avea să se întoarcă acasă și să se culce. Până atunci, James se va fi întors deja de la vânatoare (ea presupunea că e sezonul), Kate avea să fie gata echipată pentru meciul de fotbal, iar Chris probabil că abia avea să se dea jos din pat. După